

день. Баща му Хаджи Добри билъ нѣкога голѣмъ богаташъ, но отпосле западналъ. Чилингировъ описва баща си въ романа „Хлѣбъ нашъ насущный“ вече като пропадналъ обуцаръ, който едва може да препитава челядта си. После баща му станалъ наеменъ работникъ и свършилъ живота си като дребенъ чиновникъ съ 30 50 лева месечна заплата при шуменската кланица, като въ сжщото време изпълнявалъ и длѣжността нощенъ пазачъ и фенерджия въ тоя пустъ край на града дето сж салханитѣ и табаханитѣ съ тѣхнитѣ многобройни кучета. За пропадането на бащата, покрай другото, причина билъ и малкия Стилиянъ: баща му го водилъ два пжти въ Букурещъ за операция, когато билъ 5—6 годишно дете. Следствие на това похарчилъ много пари и загубилъ голѣма частъ отъ клиентитѣ си, които презъ време на неговото дълготрайно отсжтствие се прехвърлили при други майстори.

Майка му се казвала Стефания — по баща Вълкова. Макаръ и изгубили богатството си, родителитѣ останали почтени и ученолюбиви люди до края на живота си.

Детинството на писателя не било радостно. Докато билъ ученикъ, той не знаелъ какво е ваканция — ни лѣтна, ни коледна, ни великденска. Вкусилъ отъ много занаяти, за да изкара прехраната си и да внесе нѣщо въ кжщи. Така, бивалъ е, кога по-дълго, кога по-кжсо време, работникъ въ една отъ шуменскитѣ тютюневи фабрики; слугувалъ при единъ книжаръ, сетне въ една крѣчма, ценилъ се по едно време овчаръ, билъ обуцаринъ и пр. и др. За умственото му развитие най-много му помогнало книжарството.